युधिष्ठिराभिधानोऽभूद्य राजा तदात्मजः ।
यः सूक्ष्माज्ञतया लोकैः कथितोऽन्धयुधिष्ठिरः ॥३५२॥
तेन क्रमागतं राज्यं सावधानेन शासता ।
अनुजज्ञे मितं कालं पूर्वभूपालपद्धतिः ॥३५३॥
काले कियत्यपि ततो यात्यभाग्यवशादसौ ।
सिषेवे श्रीमदक्षीवो यत्किञ्चन विधायितां ॥३५४॥
नान्वग्रहीदनुग्राह्यान्न संजग्राह धीमतः ।
न प्रवृत्तोपचाराणां प्रागिवासीत् प्रियंकरः ॥३५५॥
दुर्विद्यपर्षदा साकं निर्विशेषं सभाजितैः ।
परिजज्ञे स दुर्जातो जाततेजोबधैर्बुधैः ॥३५६॥
सर्वत्र समदृष्टित्वं गुणोऽयं खलु योगिनः ।
अकीर्त्तिहेतुः स महान्दोषस्तु पृथिवीपतेः ॥३५७॥
नयद्भिर्गुणतां दोषान् दोषतां च गुणान् विटैः ।
स लुप्तप्रतिभश्चक्रे शनकैस्त्रीजितोपमः ॥३५८॥
वाङ्मर्मच्छेदिनी दीर्घनर्मचासत् तथा विटैः ।
अनीश्वरोचिता तस्य क्रीडापि भयदाभवत् ॥३५९॥
पुरो मिथ्यागुणग्राही परोक्षं दोषदर्शकः ।
असुस्थिरादरो भूभृत् सोऽभूद्द्वेष्योऽनुजीविनां ॥३६०॥
मनागनवधानेन स्खलतस्तस्य भूपतेः ।